

Paprikajancsi a koporsóban

Pio atya fiatalkorában zárkózott, de nem szórakozott természetű volt, falusi, vidéki környezetében jól megtalálta helyét. A pietrelcinai emberek mindennapjainak, szokásainak éles szemű megfigyelője és vidám részese volt.

Pietrelcina falujának védőszentje, a Megszabadító Szent Szűz ünnepnapja jeles esemény volt. Pio atya egész életében szívből szerette „a mi Szűzanyánkat”. Minden évben, a falu ünnepnapján, tehát a fiatal Francesco (a későbbi Pio atya) nyugodt és derűs lélekkel elment a templomba, hogy imádkozzon a Szent Szűzhöz. A szentmisét követő ünnepi parádét pedig a következő szavakkal írta le nekünk: „A templomot feldíszítették aranszegélyű és ezüst csipkés selyem drapériákkal... A főoltár illatozott, virágkoszorú borította, és minden gyertyafényben úszott.”

A falu karneváljáról Francesco a következő szavakkal emlékezik meg: „*A mise után rögtön kimentem a térre, hogy lássam mi minden történik a karnevál utolsó napján... Sok fiatal sürgött-forgott ott, furcsa kinézetű, új ruhában, és különféle vicces jeleneteket adtak elő. Nem messze tőlük, az utcákon emberek énekeltek és táncoltak. A földműves is letette kapóját, és sietett a mulatságba. A kézműves-műhelyeket és az iskolát is bezárták. Reggeltől estig mindenki csakis a szórakozásra gondolt. Éjjelkor aztán az ifjak és a nagyobb gyerekek a nagybőjt kezdetét jelző harangszóra, égő fáklyákkal felszerelve, a Paprikajancsit ábrázoló szalmabábút koporsóba fektették, és a karnevál végét siratva bejárták a falu utcáit. Így ért véget a karnevál, és kezdődött meg a nagybőjti szent idő!*”

Pio atya beszámolója e szavakkal zárul: „*Én mindezt nagy figyelemmel követtem, és a lelkem megtelt boldogsággal.*”

A mosoly értéke

„*Mosolyt ajándékozván örvend a lélek.*”

Aki kapja, azt gazdaggá teszi, - *aki pedig adja, nem lesz szegényebb általa.*

Nem tart tovább egy pillanatnál, - *emléke azonban sokáig él.*

Senki nem olyan gazdag, hogy megélne nélküle,
- *s nincs oly szegény, ki ne tudna adni belőle.*

A mosoly a családba örömet hoz, - *a munkában pedig támaszt nyújt.*

A barátság kézzel fogható jele, - *a megfáradtnak felüdülést ad,*

Erőt nyújt a megpróbáltatások alatt, - *gyógyírt hoz szomorúság idején.*

Ha pedig találkozol valakivel, aki nem mosolyog rád,
légy nagylelkű, és ajándékozd meg a tiéddelel.

Mert senkinek sincs nagyobb szüksége egy mosolyra annál,
mint az, aki nem tud mosolyogni....”

Cinkos barátság a falubeliekkel

Amikor egészségügyi okok miatt otthon kellett tartózkodnia, Pio atya papként is mindenkivel igen szívélyes és közvetlen maradt, és nem hagyta, hogy a szent hivatala iránti tisztelet eltávolítsa tőle az embereket.

A paraszti világot, amelyből ő is származott, még mindig sajátjának érezte: bejárta a vidéket, ahogyan azelőtt is mindig tette, üdvözölte a szembejövőt, mindenkire volt egy-két jó szava. Szívesen elidőzött a környékbeliekkel, még ha csupán egy-egy pillanat erejéig is: nagy melegben egy fa árnyékában beszélgetett velük, hideg időben a tanyákba is szívesen betért. El-elbeszélgetett a földművelőkkel a vallás dolgairól. Gyermekkori pajtásai, immár mind fiatal emberek, saját útjukat, sorsukat követve is örökre a cimborái maradtak: vidám találkozások, baráti viccelődés, csipkelődés, levél vagy jó szó járt mindazoknak, akik a tengeren túl, Lfbiában szolgálták a hazát. Baráti beszélgetést vagy fennkölt társalgást folytatott a hívekkel, apostoli jó szót nyújtott mindenkinek, vagy jó példával járt elől a keresztény élet útján. Nem várt el senkitől megkülönböztetett tiszteletet, és mivel beszédében a helyi tájszólást használta, elnyerte a falubeliek közvetlen barátságát.

Egy alkalommal egy vele egykorú, gyermekkori barátjával találkozott az utcán, aki kalapját levéve meghajolt, majd így köszöntötte: „Jó napot, Francisco atya!” Mire ő a lehető legszerényebben így felelt: „*Már nem Francescónak hívnak. Újra megkeresztelkedtem, és most Pio atya vagyok.*”

A gyermekkori barát így mesél róla: „Szívesen viccelődött velünk, és minden tréfában benne volt. A faluban a házammal szemben lakott. Amikor 1912-ben házasodni készültem, és még egy emeletet húztam fel a házra, így szólt hozzám: „*Mostantól majd felnézhetek rád!*”

Egy régi barátjának egy alkalommal tréfásan megsimogatta a fejét és pietrelcinai tájszólásban megjegyezte: „*Ez a kobak, ez a kobak, az én művem!*”

A Forgione-ház szomszédai az 1910-1916-os évek során szívesen emlegették, hogy Pio atya esténként mindig megállt velük egy rövid baráti csevegésre.

Kiskorától kezdve Pio atya igen nagy tiszteletben tartotta az ünnepnapokhoz kapcsolódó „szent pihenést”, és annak megszegését nagyon helytelenítette. A Castello-negyedben, a „Madonnella-kapu” közelében állt Antonio Montella cipész-mester műhelye. A gyermek Francesco gyakran áthaladt az említett kapun, hiszen hazafelé menet arra vitt az útja. Gyakran meg is állt beszélgetni Antonio mesterrel vagy családtagjaival. Egy vasárnap a miséről jövet Francesco szintén arrafelé ment haza, amikor megpillantotta a cipész feleségét, amint éppen egy szoknya beszegésével foglalatzkodott. „*Adriana*” – szólította meg az asszonyt -, „*ma nem kellene dolgoznod, hiszen vasárnap van!*” – „*Törődj csak a magad dolgával, fiam*” – válaszolta Adriana. Francesco erre hazament, majd kisvártatva visszatért egy ollóval a kezében, és darabokra vágta a szövetet. Az asszony nagyon feldühödött, utána futott, de nem tudta elkapni. Pietrelcina lakói fejből tudták a mondókát, amelyet Pio atya is mindig idézgetett: „*Az ünnepnapon végzett munka sosem hoz gyümölcsöt.*”

„*A testvérek óvakodjanak attól, hogy kifelé szomorúak és komor tekintetű képmutatók legyenek, hanem mutassák meg, hogy az Úrban örvendeznek, legyenek vidámak és illően kedvesek.*” (Assisi Szent Ferenc)

A nővér, aki tanúja volt Pio atya és Mindszenty bíboros találkozásának...

Pietrelcinai Szent Pio szentté avatási eljárásának dokumentumaiban olvasható, hogy Pio atya egy alkalommal megjelent Mindszenty bíboros cellájában, ahol a két pap együtt misézett és beszélgetett.

Egybehangzó tanúvallomások igazolják (mintegy 150 eset), hogy Szent Pio atya a bilokáció különleges isteni ajándékával rendelkezett, vagyis egyszerre két helyen is jelen tudott lenni. Ismeretes az is, hogy Szent Pio atya és Mindszenty bíboros között erős lelki kapcsolat volt. (Érdekeség, hogy Mindszenty álmát, a római magyar zarándokház létrehozását első adományozóként Pio atya támogatta.) Titokzatos, börtönbeli találkozásuk tényét maga Szent Pio atya erősítette meg.

Rita Montella (világi nevén Christina Montella) a Nápoly környéki Cercolában született 1920. április 3-án. Már gyermekkorában voltak természetfeletti élményei. 1940 augusztusától 1992 novemberében bekövetkezett haláláig a toscanai Santa Croce sull'Arno-i ágostonrendi nővérek közösségében élt. Számos tanúvallomás igazolja mély lelkiségét és rendkívüli karizmáit, köztük a bilokáció képességét. Boldoggá avatási eljárása folyamatban van.

Rita nővér Pio atya lelki leánya volt. A negyvenes években több ízben teljesített engesztelő "missziókat" bilokációban. A második világháború éveiben a rászorulókat és a rabokat segítette, hol egyedül, hol Pio atyával együtt. Többször járt Mindszenty bíborosnál. Első alkalommal, 1949-ben Pio atyával együtt látogatta meg: ő vitte a szentmiséhez szükséges felszerelést. A látogatásról előre szolt lelkivezetőjének, Teofilo dal Pozzo atyának. Életrajzában a következőket olvashatjuk az esetről: "A negyvenes évek vége felé egyik nap Rita nővér odament előljárójához, Matilde Gazzarini anyához, és azt mondta: "Pio atya megkért, hogy kísérem el Mindszenty bíboroshoz a börtönbe, és vigyem el neki a szentmiséhez szükséges kellékeket." Az előljáró anya azt felelte: "Talán az engedélyemre van szükséged?!" Kérdésére, hogy mikor kell menniük, azonnal azt felelte, hogy másnap este. Ekkor az előljáró anya engedélyezte, hogy Rita nővér összeszedje és előre vigye be a szobájába a kellékeket. Induláskor pedig bemehet hozzá, és mindent elvihet.

Másnap este Gazzarini kulcsra zárta a szobáját, és imádkozva várakozott. Erős szorongás és izgatottság vett erőt rajta, szíve a torkában vert. Egyszer csak kopogtatást hallott. "Tessék!" - mondta rögtön, noha tudta, hogy zárva az ajtó. Rita nővér belépett a szobába, odament az előkészített asztalkához, fogta a kellékeket, majd ahogy jött, távozott. Az ajtó nyitva maradt; a főnöknő próbálta követni és figyelni a távolodót. Rita nővér egyszerre eltűnt a szeme elől. Ekkor sietve odament a szobájához, hogy megnézzze, ott van-e testileg: ott látta az ágyában. Kissé elámulva tért vissza cellájába, melyet megmagyarázhatatlan módon zárva talált. Kulccsal kellett kinyitnia, majd ismét kulcsra zárta. Imádkozva várta a nővér visszatérését. Sokára érkezett meg, s megismétlődött ugyanaz a jelenet, mint első érkezésekor: kopogott, bejött a zárt ajtón keresztül, és mindent visszatett az asztalkára. Azután jó éjszakát kívánt, és távozott.

Teofilo atya meghagyta Rita nővérnek, hogy valamelyik "állítólagos" látogatása alkalmával kérje meg a bíborost, hogy írjon egy üdvözlőlapot a pápának. A különleges kérés hamarosan teljesült. Következő alkalommal, amikor a lelkivezető a kolostorba látogatott, megkapta a nővértől, amit a bíborostól kért: egy kis szentképet, rajta a Szűzanya a Gyermekkel. Hátoldalán latinul írott üzenet Pacelli (XII. Piusz) pápának: "Deo gratias. Me benedic. Additissimus filius Joseph Mindszenty. XXVI-V-MCMXLIX" (Istennek hála. Áldjon meg. Legodaadóbb fia, Mindszenty József. 1949. május 26.)"

„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/11.

PIO ATYA VILÁGA

Adjunk hálát az Úristennek...

Egy új testvér érkezését Szent Ferenc mindig Isten ajándékának tekintette. Testamentumában ezt meg is erősíti nekünk, mondván: „Isten testvéreket ajándékozott nekem!”

Amikor a 18 éves parasztfiú, Egged megjelent előtte, lábai elé térdelt, amelyeket később, Jézus lábaihoz hasonlóan szögek vernek át, Ferenc testvér így szolt hozzá:

„Nagy ajándékot adott neked az Úr: kiválasztott, és szolgálai közé hívott meg téged!” Majd saját kezével emelte fel őt, a Porciunkulának

nevezett Boldogasszony kis templomába vezette, és e szavakkal fordult Bernát testvérhez: „Az Úristen küldött nekünk egy jó testvért, amiért mindnyájan örvendjünk együtt az Úrban, és üljünk asztalhoz szeretetben!”

Szent Ferenc atyánkkal együtt mi is adjunk hálát az Úristennek, hogy elküldte nekünk a jó Pio atyát, aki csakúgy, mint Egged testvér, a termőföld mellől érkezett a szerzetesi közösségbe, és paraszti környezetben nevelkedett.

1887. május 25-én született Pietrelcinában, és 1903. január 6-án hagyta el szülőfaluját, hogy megkezdje noviciátusát a kapucinus rend kebelében, majd egészségi okok miatt ismét hazatért családjá körébe. Kisebb megszakításokkal ott is maradt egészen 1916. február 17-ig, amikor végleg visszatért a kolostor falai közé.

A szülőföldjétől távol töltött évek azonban nem halványították el jellemében a meglévő alapvonásokat: hiszen a gyermekkorunk - életünk során - újra meg újra megismétlődik, velünk él, és további életünk, mondhatjuk, ezen első időszak következményeként alakul ki.

A személyekből, helyszínekből és tárgyakkal álló elsődleges környezet kitörölhetetlen része a későbbiekben formálódó érett személyiségnek.

Mint mindenki más, Pio atya is magába szívta és jellemébe építette az őt körülvevő emberi és természeti környezetet, és a szentség dimenzióiba emelte azt.

Ez a szentség az élet minden dolgának különleges értelmet és célt ad.

